

Primul obstacol care ne face să pierdem capacitatea de așteptare este neglijarea vieții interioare.

Al doilea obstacol este abandonarea stilului lumii care sfârșește prin a se substitui Evangheliei.

Ca Simeon, să luăm și noi în brațe Copilul, Dumnezeu noutății și al surprizelor. Primindu-l pe Domnul, trecutul se deschide către viitor, ceea ce este vechi în noi se deschide către nou.

Dragi frați și surori, să ne lăsăm neliniștiți, să ne lăsăm mișcați de Duhul, precum Simeon și Ana. Dacă, asemenea lor, trăim așteptarea în păzirea vieții interioare și în coerență cu stilul Evangheliei, dacă, asemenea lor, trăim așteptarea, îl vom îmbrățișa pe Isus care este lumina și speranța vieții.

Papa Francisc, *Omilie*,
2 februarie 2024

Calendarul săptămânii 2-9 februarie 2025

- 2 D **ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI;**
Sf. Ioana
- 3 L Ss. Blaziu, ep. m. *; Oscar, ep. *;
Simeon Bătrânul și Ana, văduvă
- 4 M Sf. Gilbert, pr.
- 5 M Sf. Agata, fc. m. **
- 6 J Ss. Paul Miki și îns., m. ***;
Dorootea și Teofil, m.
- 7 V Sf. Richard, rege; Fer. Ana
Maria Adorni, clg.
- 8 S Ss. Ieronim Emiliani *; Iosefina
Bakhita, fc. *
- 9 D **DUMINICA V D.P.A.; Sf.**
Apolonia, fc. m.

Gândul săptămânii

“Nu există noroi care să poată astupa strălucirea iubirii.”
(Fericitul Vladimir Ghika)

Foaia
LITURGICĂ

2 februarie 2025 • **ÎNTÂMPINAREA DOMNULUI** • Sf. Ioana

LECTURA I

Va intra dintr-odată în templul său Domnul pe care voi îl căutați.
Citire din cartea profetului Malahia 3,1-4

Așa spune Domnul Dumnezeu: “Iată, îl trimit pe mesagerul meu! El va îndrepta calea înaintea mea. Va intra dintr-odată în templul său Domnul pe care voi îl căutați, mesagerul alianței pe care voi îl doriți. Iată, vine, zice Domnul Sabaot! Cine va putea suporta ziua venirii lui? Cine va putea sta când se va arăta el? Căci el va fi ca focul celui care topește și ca leșia celui care spală. Va ședea precum cel care topește și îi va curăța pe fiii lui Levi și-i va rafina ca pe aur și pe argint. Ei îi vor aduce Domnului ofrandă după dreptate. Îi va plăcea Domnului ofranda lui Iuda și a Ierusalimului, ca în zilele de odinioară, ca în anii de mai înainte”.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 23(24),7.8.9.10 (R.: 10b)

R.: Domnul oștirilor: el este regele gloriei.

Ridicați-vă, porților, pragurile voastre de sus, deschideți-vă voi, porți veșnice, ca să intre regele gloriei! **R.**

Cine este acest rege al gloriei?
E Domnul cel tare și puternic,
Domnul cel viteaz în luptă. **R.**

Ridicați-vă, porților, pragurile voastre de sus, deschideți-vă voi, porți veșnice, ca să intre regele gloriei! **R.**

Cine este acest rege al gloriei?
Domnul oștirilor: el este regele gloriei. **R.**

LECTURA A II-A

Trebuia să se facă în toate asemenea fraților.

Citire din Scrisoarea către Evrei 2,14-18

Fraților, cum însă copiii au același sânge și aceeași carne, a devenit și Isus părtaș cu ei, pentru ca, prin moarte, să reducă la neputință pe cel care avea puterea morții, adică pe diavol, și să-i elibereze pe aceia care, de frica morții, toată viața lor erau reduși la sclavie.

Foaia liturgică este un instrument liturgic pus la dispoziție de Actualitatea Creștină,
revista Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București / www.actualitatea-crestina.ro

Căci nu se îngrijește de îngeri, ci de urmașii lui Abraham se îngrijește. De aceea, era nevoie să se facă în toate asemenea fraților, pentru ca să devină un mare preot îndurător și vrednic de încredere pentru relațiile cu Dumnezeu, ca să ispășească păcatele poporului. Așadar, prin faptul că el însuși a îndurat încercarea, poate să vină în ajutorul celor care sunt încercați.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

Lc 2,32

(Aleluia) Lumină spre luminarea neamurilor și spre gloria poporului tău, Israel! (Aleluia)

EVANGHELIA

Ochii mei au văzut mântuirea ta.
Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Luca 2,22-40

După ce s-au împlinit zilele purificării lor, după Legea lui Moise, Maria și Iosif l-au dus pe copil la Ierusalim, ca să-l ofere Domnului, după cum este scris în Legea Domnului: "Orice prim născut de parte bărbătească va fi numit sfânt pentru Domnul" și să aducă jertfă, după cum este spus în Legea Domnului, "o pereche de turturele sau doi pui de porumbel". Și iată că era la Ierusalim un om cu numele Simeon și acesta era un om drept și evlavios care aștepta mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era asupra lui. Îi fusese revelat de Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-l vedea pe Cristosul Domnului. A fost

condus de Duhul Sfânt la templu, iar când părinții l-au adus pe copilul Isus ca să facă după obiceiurile Legii cu privire la el, l-a luat în brațe și l-a binecuvântat pe Dumnezeu, spunând: "Acum, slobozește-l pe slujitorul tău, Stăpâne, după cuvântul tău, în pace, căci au văzut ochii mei mântuirea ta pe care ai pregătit-o înaintea tuturor popoarelor, luminează spre luminarea neamurilor și slava poporului tău, Israel!" Tatăl și mama lui se mirau de cele spuse despre el. Simeon i-a binecuvântat și i-a spus Mariei, mama lui: "Iată, acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora în Israel și ca semn de contradicție - ca să se dezvăluie gândurile din multe inimi -, iar o sabie va străpunge sufletul tău!" Era acolo și Ana, profetesa, fiica lui Fanuel, din tribul lui Așer. Aceasta era mult înaintată în vârstă. După ce trăise cu bărbatul ei șapte ani de la fecioria ei, era acum văduvă și ajunsese la optzeci și patru de ani. Ea nu părăsea templul, slujind zi și noapte prin posturi și rugăciuni. Fiind prezentă și ea, îl mărturisea pe Dumnezeu și vorbea despre copil tuturor celor care așteptau eliberarea Ierusalimului. Când au împlinit toate după Legea Domnului, s-au întors în Galileea, în cetatea lor, Nazaret. Iar copilul creștea și se întărea, plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra lui.

Cuvântul Domnului

Pe când poporul aștepta mântuirea Domnului, profeții anunțau venirea lui. Așa cum proclamă profetul Malahia: „Va intra dintr-odată în templul său Domnul pe care voi îl căutați, mesagerul alianței pe care voi îl doriți” (3,1). Simeon și Ana sunt imaginea și prefigurarea acestei așteptări. Îl văd pe Domnul intrând în templul său și, luminați de Duhul Sfânt, îl recunosc în copilul pe care Maria îl ține în brațe. L-au așteptat toată viața: Simeon, „un om drept și evlavios care aștepta mângâierea lui Israel” (Lc 2,25); Ana, care „nu părăsea templul” (Lc 2,37). Ne face bine să privim aceste două persoane în vârstă, răbdătoare în așteptare, vigilente în spirit și stăruitoare în rugăciune. Inima lor a rămas trează, ca o torță mereu aprinsă. Sunt înaintați în vârstă, dar au tinerețea inimii; nu se lasă consumați de timp căci ochii le sunt mereu îndreptați spre Dumnezeu în așteptare (cf. Ps. 145,15). Au cunoscut greutăți și descurajări pe drumul vieții, dar nu au cedat defetismului: nu „au scos la pensie” speranța. Contemplând copilul, ei recunosc că timpurile s-au împlinit, că profeția s-a realizat: Cel pe care îl căutau și îl doreau, Mesia neamurilor, a sosit. Ținând trează așteptarea Domnului, devin capabili să-l primească în noutatea venirii sale. Dragi frați și surori, așteptarea Domnului este importantă și pentru noi, pentru drumul nostru

de credință. În fiecare zi, Domnul ne vizitează, ne vorbește, se revelează într-un mod neașteptat și, la sfârșitul vieții și al timpului, va veni. De aceea ne îndeamnă să fim treji, să veghem, să perseverăm în așteptare. Cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să cădem în „somnia minții”: adormire a inimii, anestezie a sufletului, așezarea speranței în colțurile sumbre ale dezamăgirii și resemnării. Mă gândesc la voi, dragi frați și surori consacrați, și la darul care sunteți. Mă gândesc la fiecare dintre noi, creștinii de astăzi: oare suntem noi capabili să trăim așteptarea? Nu suntem oare prea acaparați de noi înșine, de lucrurile și de ritmurile intense din fiecare zi, încât îl uităm pe Dumnezeu care vine fără încetare? Nu suntem prea acaparați de faptele noastre bune, cu riscul de a transforma viața religioasă și creștină în „multe lucruri de făcut”, și de a neglija căutarea zilnică a Domnului? Nu riscăm uneori să ne programăm viața personală și viața comunitară calculând șansele de reușită, în loc să cultivăm cu bucurie și umilință grăunțele mic care ne este încredințat, cu răbdarea celor care seamnă fără să pretindă nimic și a celor care știu să aștepte vremurile și surprizele lui Dumnezeu? Uneori - trebuie să o admitem - am pierdut această capacitate de așteptare. Aceasta se datorează mai multor obstacole, aș vrea să subliniez două.